

M107 Self-Propelled Gun

175 mm Samobieżna armata polowa M107 Self-Propelled Gun

Wietnam Południowy 1971 rok

Historia konstrukcji

W 1961 roku w amerykańskiej wytwórni Pacific Car and Foundry Company opracowano 175 mm armatę samobieżną M107. Rozpoczęto produkcję w 1962 roku. Działo zamontowane jest na uniwersalnym podwoziu gąsienicowym T249. Uzbrojenie stanowi armata M113 kal. 175 mm z lufą o długości 9,15 m. Posiada ona zamek tłokowy, oporopowrotnik hydropneumatyczny. Działo jest wyposażone w hydrauliczny układ zmechanizowanego zasilania. Mechanizm naprowadzania jest ręczny i hydrauliczny. Działo M107 jest wyposażone w lemiesz opuszczany hydraulicznie, który służy do okopywania działła i zwiększa jego stateczność podczas prowadzenia ognia. Do strzelania stosuje się naboje rozdzielnego ładowania z ładunkiem zmiennym i pociski odłamkowo-burzące o masie 66,78 kg.

W pierwszej połowie lat 70. XX wieku rozpoczęto produkcję zmodernizowanego wariantu armaty z lufą samowzmocnioną o większej trwałości oraz udoskonalonym układem zasilania. Armata samobieżna M107 kal. 175 mm była produkowana oprócz zakładów Pacific Car and Foundry Company także w zakładach FMC Corporation i Bowen-McLaughlin-York. Ogółem wyprodukowano około 1200 dział tego typu.

Działo samobieżne M107 kal. 175 mm zaczęto wprowadzać do armii Stanów Zjednoczonych od 1962 roku, a w styczniu 1963 roku sformowano pierwszy dywizjon tych dział. Oprócz Stanów Zjednoczonych znajdowały się jeszcze na uzbrojeniu armii Wielkiej Brytanii, Niemiec, Włoch, Grecji i Izraela. Pod koniec lat 80. XX wieku działo samobieżne M107 zaczęto zastępować haubicą samobieżną M110 SPH kal. 203,2 mm.

Ten odpowiednik używanego do niedawna w Polsce działa 2S7 Pion o jeszcze większym kalibrze znalazł się w posiadaniu warszawskiego Muzeum Wojska Polskiego w latach dziewięćdziesiątych. Obecnie eksponat w Muzeum Polskiej Techniki Wojskowej.

Podstawowe dane taktyczno-techniczne

Państwo: Stany Zjednoczone

Producent: Pacific Car & Foundry Company

Typ pojazdu: samobieżna armata polowa

Trakcja: gąsienicowa

Załoga: pięciu żołnierzy

Prototypy konstrukcji: 1961

Produkcja seryjna: 1961-1972

Egzemplarze: ok. 1200

Silnik: silnik wysokoprężny, 8-cylindrowy General Motors 8V71T o mocy 450 KM przy 2300 obr./min.

Transmisja: mechaniczna

Długość: 11,26 m (maksymalna), 5,72 m kadłub

Szerokość: 3,15 m

Wysokość: 3,68 m w położeniu marszowym

Prześwit: 0,47 m

Masa: 28 168 kg własna

Prędkość: 56 km/h (droga)

Zasięg: do 725 km

Pokonywanie przeszkód terenowych:

- Brody (głęb.) 1,07 m

- Rowy (szer.) 2,36 m
- Ściany (wys.) 1,02 m

Uzbrojenie

1 armata M113 kal. 175 mm

Kąt ostrzału:

- w płaszczyźnie pionowej: -2° do $+65^{\circ}$
- w płaszczyźnie poziomej: -60°

Osiągi: prędkość początkowa pocisku przy ładunku miotającym;

- przy ładunku pierwszym: 509 m/s
- przy ładunku drugim: 702 m/s
- przy ładunku trzecim: 912 m/s

maksymalna donośność pocisku: 32 700 m

szybkostrzelność: 2 strz./min

Autor – Dawid Kałka

Bibliografia

1. Czołgi 100 lat Historii – Sekrety Historii, Richard Ogorkiewicz, Wydawnictwo RM, Warszawa 2016
2. Pojazdy Pancerne od “Little Willie” do Leoparda 2A6, Wydawnictwo AKA, Głuchołazy 2012
3. Ilustrowana Encyklopedia Czołgów Całego Świata, George Forty, Wydawnictwo Bellona, Warszawa 2006